

Budai Balázs¹

Drága Főnök Úr! Kedves Micu!

Sokat gondolkodtam azon, hogy minek örülnél jobban: egy közepszerű tanulmánynak az e-közigazgatás legújabb kihívásairól, amiből 12 egy tucat (és tudom, hogy előszeretettel olvasgatsz ilyeneket unalmas hétköznapijaid során), vagy egy rövid, személyes visszaemlékezésnek. Miután az elsőn sírtál volna, míg a második talán mosolyra fakasztana, így utóbbi mellett döntöttem. Döntésem mellett szólt még az a nem elhanyagolandó érv, hogy szívesen emlékszem vissza minden egyes pillanatra, amit együtt töltöttünk. Még azokra is, amikor lekiabáltad a frizúrát, ha elkéstem. („Ordítottál, mint a szügyön lőtt bivaly.”)

Számos mondatod van, amit azóta én is előszeretettel használlok (gyakran az eredeti forrás jelzésével):

- „Csávókám egyszerű, mint a százás szög.”
- „Most jöttem a nyaralásból, csak barátaim vannak.”
- „Kis dolgok ezek...”
- „240-be nyomtam négyet, de az utolsót már pattintva.”
- És végül az elmaradhatatlan, a cselekvések okozatát kutató felcsattanás, melynek csak a kezdetét írom ide: „Mi a vasporos, aranyeres, szögekkel kiveret, kis ...” Amelyből hosszú évek során sem sikerült kiderítenem, hogy a vasporos melléknév hogy került az eposzi jelzők közé, és mi a szerepe?

Soha nem jelentkeztem be egyetlen pozícióra sem, azok mindig engem találtak meg, egyetlen kivétellel. Nálad szerettem volna először oktatási dékánhelyettes lenni. Elmentem hozzád, és te nem röhögtél ki. (Egyes források szerint itt kezdődtek a bajok...) Aztán elindult valami, és kiderült, hogy az élet sok területén megértjük egymást. Te csináltál belőlem egyetemi vezetőt, én meg úgy maradtam. („Mancika, hát maga »úgy maradt«?!”) Nagyon sokat tanultam tőled stratégiai, vezetési és szakmai területeken, de a legtöbbet mégis az emberekről.

Ahogy az törvényszerű valahol, az események elsodortak minket egymás mellől, de a közösen megtett út emlékezetes és pozitív volt.

¹ Tanszékvezető egyetemi docens, Nemzeti Közszerzői Egyetem Államtudományi és Nemzetközi Tanulmányok Kar Közszerzési és Infotechnológiai Tanszék.

Mióta nem vagy Kari Tanács-tag, azóta hiányoznak a felszólalásaid, amelyek egytől egyig mosolyt csaltak mindenki arcára. Nem a téma komolytalansága miatt, hanem a felszólalás stílusa és hangereje miatt. Mióta nem egy tanszéken vagyunk, alig látlak. Tudom, hogy ez az élet rendje, de nem szeretnék belenyugodni.

Azt a viccet ismered, hogy „Két végvári vitéz beszélget”?

Azt’ gyúrni mikor jössz, wazze’?

A képen a „három lator” látható, egy bírósági épület folyosóján, 2018-ban